

---

**Kyrkomötet**  
**Motion 2017:50**  
**av Leif Nordlander**

## **Mission i världen**

---

### **Förslag till kyrkomötesbeslut**

1. Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att i samarbete med våra systerkyrkor inventera deras behov av kompetens på lämpligt sätt.
2. Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att sträva efter att sända fler människor till tjänst i våra systerkyrkor som tecken för den världsvida kyrkans gemenskap.

### **Motivering**

Ett av huvudorden i Svenska kyrkans uppdrag är ”mission”, uttrycker kyrkoordningen. Mission var under lång tid förknippad med Svenska kyrkans mission (SKM) som hade ett uppdrag att i samarbete med våra systerkyrkor i andra världsdelar att utöva mission – dvs. vittna om Jesus Kristus till omvändelse och tro i ord och handling. Deltagandet i Guds mission som bl.a. missionsbefallningen sänder oss i, är en naturlig del att vara en kristen. Det är med allt större frustration som våra systerkyrkor konstaterar att Svenska kyrkan inte delar deras liv och vardag genom att sända medarbetare till hjälp, utveckling och stöd i en ofta svår verklighet med fattigdom och nöd som en del av vardagen. Ett av de arbeten som SKM på sin tid inte ställde sig bakom har i år varit föremål för en disputation vid Göteborgs universitet som ett exempel på ett arbete bland gatubarn/ungdomar och föräldralösa barn och ungdomar som burit rik frukt. Arbetet initierades av en av våra tidigare missionärer, Gunvor Debora Brycke efter hennes pensionering från tjänst i Svenska kyrkan. Hon bedrev arbetet i sex år till en månad före sin död 2008 då hon överlämnade det till diakonissan Adventina Kyamanywa, som fortsätter i Deboras fotspår. Hon delade de utsatta barnen och medarbetarnas vardag, deras glädje och sorg, kamp och nöd. Ett exempel på en av dessa starka kvinnor som gjort skillnad för våra systerkyrkor. Det finns fler.

Nu saknas ofta denna direkta delaktighet i vardagsarbetet. Mission blir inte sällan nödhjälp genom att skicka pengar istället för att dela verklighet. Det är gott och många projekt är viktiga och framåtsyftande, så pengar behövs, men den skillnad som en brinnande medarbetare utgör kan inte räknas i pengar. De är ovärderliga. Avpersonifieringen, det är min övertygelse, är en av orsakerna till att stödet för det internationella arbetet minskar och t.ex. våra internationella grupper och kyrkliga sällskap läggs ner för de får liten eller ingen verkligt konkret feedback på sitt viktiga arbete. Många grupper har tappat kontakten med vardagsverkligheten och då blir det, i och för sig säkert lovvärda lokala projekt som åtnjuter stöd men missionsarbetet och nödhjälpen får en mindre del av kakan.

Mot 2017:50

Mitt förslag är att kyrkomötet uppdrar till kyrkostyrelsen att initiera en konferens med våra systerkyrkor kring hur utvecklingsarbetet kan fördjupas och breddas. 1983 gjordes en sådan bilateral konferens i Tanzania ”Umoja na urafiki consultation”, som gav konkret och bra resultat. Det innebar också fler missionärer som sändes ut för att dela vår systerkyrkas vardag och verklighet.

Vara den 24 juli 2017

*Leif Nordlander (FK)*